

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 18 september 1996 *

I mål T-155/94,

Climax Paper Converters Ltd, bolag bildat enligt gällande rätt i Hongkong, Hongkong, företrätt av Izzet M. Sinan, barrister, England och Wales, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Arendt et Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas råd, inledningsvis företrätt av juridiska rådgivarna Bjarne Hoff-Nielsen och Jorge Monteiro, därefter av juridiska rådgivarna Hoff-Nielsen och Yves Cretien och därefter av juridiske rådgivaren Hoff-Nielsen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch, Hamburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos Bruno Eynard, generaldirektör för den juridiska avdelningen, Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eric White och Nicholas Khan, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 3664/93 av den 22 december 1993 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import till gemenskapen av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstullen (EGT nr L 333, s. 67),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Azizi och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 8 maj 1996,

följande

Dom

Den rättsliga ramen och bakgrunden till tvisten

- 1 Den aktuella talan avser en ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 3664/93 av den 22 december 1993 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import till gemenskapen av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina

och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstullen (EGT nr L 333, s. 67, nedan kallad den omtvistade förordningen). Denna förordning har följt på kommissionens förordning (EEG) nr 2477/93 av den 6 september 1993 om införande av en preliminär antidumpningstull på import till gemenskapen av vissa fotoalbum med ursprung i Kina (EGT nr L 228, s. 16, nedan kallad den preliminära förordningen)[vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

- 2 Sökanden, Climax Paper Converters Ltd (nedan kallat Climax), ett bolag bildat enligt gällande rätt i Hongkong, exporterar fotoalbum inbundna som böcker till gemenskapen. Fotoalbumen tillverkas i provinsen Baoan i Kina på produktionsställen som har etablerats i överenskommelse med de kinesiska myndigheterna.
- 3 Efter det att "Committee of European Photo Album Manufacturers" (CEPAM, kommittén för europeiska tillverkare av fotoalbum) inlämnat klagomål inledde kommissionen i maj 1992 ett antidumpningsförfarande avseende importen till gemenskapen av vissa fotoalbum med ursprung i Kina, med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad grundförordningen om antidumpning), (meddelande om att förfarande inletts, EGT nr C 120, 1992, s. 10).
- 4 Den 13 maj 1992 tillsände kommissionen sökanden ett frågeformulär som denne besvarade den 6 juli 1992. Sökanden var den ende exportör som besvarade formuläret som kommissionen tillsänt exportörer och tillverkare utanför gemenskapen.
- 5 I skrivelse av den 17 juli 1992 framförde sökanden ytterligare synpunkter till kommissionen.

- 6 Den 10 mars 1993 tillsände kommissionen sökanden en begäran om information rörande sökandens självständighet i förhållande till Folkrepubliken Kinas regering. I sitt svar på denna begäran försäkrade sökanden att det står denne fritt att fastställa exportpriset på album tillverkade i Kina, att välja vilken valuta som används vid exporten, att avgöra produktions- och exportvolymen och slutligen att leda verksamheten vid fabriken i provinsen Baoan i Kina utan inblandning från den kinesiska regeringen.
- 7 I skrivelse av den 5 maj 1993 gjorde sökanden, som svar till kommissionen, vissa förtydliganden angående avtalen i vilka fabriken ställning reglerades och angående förhållandet mellan sökanden och dess kinesiska samarbetspartner.
- 8 Kommissionen antog den preliminära förordningen den 6 september 1993. Genom förordningen infördes en preliminär antidumpningstull om 19,4 procent på import av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina.
- 9 I skrivelse av den 9 september 1993 meddelade kommissionen sökanden om de huvudsakliga omständigheter och överväganden som hade legat till grund för kommissionens beslut att införa den preliminära antidumpningstullen.
- 10 Företrädare för sökanden och kommissionens tjänstemän träffades den 20 september 1993 för att diskutera den preliminära förordningen.
- 11 Den 8 oktober 1993 kommenterade sökanden skriftligen den preliminära förordningen.

- 12 Den 3 november 1993 hörde kommissionen sökanden.
- 13 I skrivelse av den 9 november 1993 meddelade kommissionen på nytt sökanden om de huvudsakliga omständigheter och överväganden som utgjorde grund för kommissionens avsikt att föreslå rådet att införa en slutgiltig antidumpningstull.
- 14 Den 22 december 1993 antog rådet den omtvistade förordningen genom vilken en slutgiltig antidumpningstull om 18,6 procent infördes på import till gemenskapen av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina.

Förordningarna i fråga

- 15 Sökanden begärde i förfarandet inför kommissionen att sökanden skulle omfattas av en särskild dumpningsmarginal. Efter att ha kommit fram till att det i det aktuella fallet inte var lämpligt att medge individuell behandling avsåg kommissionen begäran och motiverade sin slutsats i punkt 13—18 i den preliminära förordningen.
- 16 Kommissionen påminde för det första om att det i grundförordningen om antidumpning inte föreskrivs individuell behandling, eftersom det i förordningarna om antidumpning, enligt kommissionen, endast skall preciseras vilka länder och varor som berörs av tullen (punkt 13 i den preliminära förordningen).
- 17 För det andra påpekade kommissionen att eftersom normalvärdet i ett land som inte har marknadsekonomi skall fastställas på grundval av priser och kostnader i länder med marknadsekonomi, är det enda sättet att ge individuell behandling åt

exportörer i ett land som inte har marknadsekonomi att beakta deras respektive priser vid export. Denna metod skulle emellertid tendera att ge upphov till individuella resultat som är förvrängda och därför olämpliga (punkt 14 i den preliminära förordningen).

- 18 För det tredje nämnde kommissionen den oerhörda svårigheten när det är fråga om ett land som Folkrepubliken Kina — där staten fortfarande styr all ekonomisk aktivitet — att fastställa om ett företag i praktiken verkligen är självständigt i förhållande till staten och i synnerhet om denna självständighet är varaktig (punkt 15 i den preliminära förordningen).
- 19 För det fjärde påpekade kommissionen att den för närvarande inte var i stånd att på plats undersöka de kinesiska exportörernas uppgifter, främst på grund av de svårigheter som följer av att ett land har planekonomi. Kommissionen nämnde särskilt svårigheterna att undersöka vissa arrangemang som förmodas garantera en självständighet i förhållande till staten, i synnerhet när dessa arrangemang har avtalats med vetskap om att antidumpningsåtgärder kan komma att vidtas (punkt 16 i den preliminära förordningen).
- 20 Kommissionen tillade att individuell behandling kan ge staten en möjlighet att kringgå antidumpningsåtgärderna genom att låta exporten gå via exportörer för vilka den lägsta tullen tillämpas eller genom att koncentrera exporten till de sistnämnda. Kommissionen drog slutsatsen att så länge den inte var fullkomligt övertygad om att dessa svårigheter inte skulle uppstå, kunde den inte göra undantag från den allmänna regeln att en enda antidumpningstull fastställs för statshandelsländer (punkt 17 i den preliminära förordningen).

- 21 Beträffande det aktuella fallet innehåller punkt 18 i den preliminära förordningen följande konstateranden:

”produktionsordningen i Folkrepubliken Kina regleras genom avtal mellan företaget i Hongkong och de kinesiska myndigheterna. I detta avtal föreskrivs det inte att produktionsverksamheten i Kina är fullständigt självständig i förhållande till statens kontroll. Produktionen utförs i Kina i anläggningar i vilka Hongkongföretaget använder egna maskiner och egen personal men som ägs av ett offentligt kinesiskt bolag som tillhandahåller arbetsledare och arbetskraft. Detta bolag skall rapportera om sina ekonomiska aktiviteter till de kinesiska statliga myndigheterna och det är detta bolag som har ingått avtalet med Hongkongföretaget. Ordalydelsen av vissa bestämmelser i det avtalet, särskilt de som rör ledningen av fabriken och anställnings- och lönevillkor för arbetstagare, tyder på att den ifrågavarande fabriken produktion och affärsverksamhet i själva verket inte administreras självständigt och utan inflytande från de kinesiska myndigheterna. I de handlingar som har underställts kommissionen hänvisas det dessutom till ett annat avtal i vilket det anges att avtalets villkor skall uppfyllas av parterna i det förstnämnda avtalet.

Det andra avtalet har inte underställts kommissionen, eftersom det har påståtts att det avtalet har ingåtts mellan två kinesiska parter och därför inte är en offentlig handling. Enligt inkomna uppgifter innehåller det avtalet emellertid uppgifter om enligt vilka former och villkor man kan locka utländska investeringar till denna region i Kina; former och villkor som är av betydelse för hur affärsverksamheten bedrivs i fabriken som tillverkar fotoalbum.”

- 22 Rådet bekräftade kommissionens slutsats att neka sökanden individuell behandling. Samtidigt som rådet medgav att ”[d]et faktum att individuell behandling inte medges och att följaktligen endast en dumpningsmarginal fastställs får konsekvenser för den exportör som har samarbetat i utredningen”, konstaterade det att

”någon annan lösning [emellertid inte] är ... praktiskt möjlig, eftersom den dominerande aspekten måste förbli att all export från länder som avses i artikel 2.5 i grundförordningen måste omfattas av en och samma tullsats för hela landet på grund av de skäl som anges i punkt 13—17 i den preliminära förordningen och eftersom det i detta fall inte går att konstatera att Climax får utöva sin affärsverksamhet oberoende av staten” (punkt 9 i den omtvistade förordningens överväganden).

23 Normalvärdet fastställdes på grundval av det konstruerade värdet för en likadan produkt i ett land med marknadsekonomi, Sydkorea, i enlighet med artikel 2.5 b och artikel 2.3 b i grundförordningen om antidumpning (punkt 19—22 i den preliminära förordningen och punkt 10—12 i den omtvistade förordningens överväganden).

24 Kommissionen använde två metoder för att fastställa exportpriserna. För exporten om vilken den hade uppgifter som ingivits av sökanden konstruerades exportpriset på grundval av det pris till vilket sökanden hade sålt den ifrågavarande produkten till av gemenskapen oberoende köpare, i enlighet med artikel 2.8 b i grundförordningen om dumpning. För återstoden av exporten om vilken upplysningar saknades fastställdes priset på grundval av tillgängliga uppgifter, i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning. I detta syfte användes de lägsta av sökandens priser för att inte belöna de andra berörda exportörernas brist på samarbete (punkt 23 i den preliminära förordningen och punkt 15 i den omtvistade förordningens överväganden).

25 Rådet bekräftade kommissionens tillvägagångssätt. I punkterna 17 och 19—21 i den omtvistade förordningens överväganden har rådet redogjort för den metod som kommissionen använt för att fastställa exportpriserna för den export om

- vilken det saknades upplysningar. Av denna redogörelse framgår att kommissionen vid uppskattningen av denna exportvolym hade tillgång till statistik från Eurostat om den totala importvolymen för alla slags fotoalbum från Folkrepubliken Kina till gemenskapen samt den exakta volymen av album som sökanden exporterade. Det uppskattades att 50 procent av återstoden bestod av fotoalbum inbundna som böcker. Denna uppskattning grundades på påståenden, som bekräftats av en importör, att tre tillverkare av fotoalbum från Hongkong flyttat sin tillverkning till Folkrepubliken Kina samt på den omständigheten att sökanden uppenbarligen var den störste exportören av den berörda produkten till gemenskapen (punkt 17 i den omtvistade förordningens överväganden).
- 26 För att fastställa exportpriserna delade kommissionen därefter in de album som exporteras av sökanden i undergrupper på grundval av bladens och ytteromslagets storlek samt antalet sidor i albumet. Efter att åter ha undersökt undergruppernas representativitet i prövningen under det förfarande som föregick antagandet av den omtvistade förordningen togs alla undergrupper vars försäljning översteg 5 procent av den sammanlagda försäljningen med i urvalet (punkt 19—21 i den omtvistade förordningens överväganden).
- 27 Vad beträffar jämförelsen gjordes den mellan normalvärdet och exportpriset transaktion för transaktion (punkt 24 i den preliminära förordningen). En enda dumpningsmarginal fastställdes för Folkrepubliken Kina på grundval av ett vägt medeltal av en dumpningsmarginal om 11,5 procent för den export om vilken information stod att få och en dumpningsmarginal om 32,3 procent som beräknats för återstoden av exporten på grundval av tillgängliga uppgifter enligt artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumping. Den senare dumpningsmarginalen förändrades något under det förfarande som föregick antagandet av den omtvistade förordningen. Till följd av denna förändring fastställdes den enda dumpningsmarginalen till ett vägt medeltal om 18,6 procent (punkt 25 i den preliminära förordningen och punkt 23 i den omtvistade förordningens överväganden).

Förfarande

- 28 Det är mot denna bakgrund som sökanden genom att lämna in en ansökan till förstainstansrättens kansli den 15 april 1994 har väckt talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.
- 29 Genom beslut av den 7 november 1994 tillät förstainstansrättens ordförande på fjärde avdelningen i utökad sammansättning att kommissionen intervenerade till stöd för rådets talan. I skrivelse av den 20 december 1994 förklarade kommissionen att den avstod från att inkomma med en interventionsinlägga.
- 30 Med hänsyn till referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan föregående bevisupptagning.
- 31 Parterna höll sina anföranden och svarade på förstainstansrättens frågor vid offentligt sammanträde den 8 maj 1996.

Parternas yrkanden

- 32 Climax, som är sökande, har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan upptas till sakprövning,

— ogiltigförklara förordning nr 3664/93,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Rådet, som är svarande, har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan inte kan upptas till sakprövning,

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

34 Utan att formellt ha rest invändning om rättegångshinder i enlighet med artikel 114 i rättegångsreglerna har rådet i första hand gjort gällande att sökanden inte är direkt och personligen berörd av den omtvistade förordningen. Det har hävdats att domstolen i sin dom av den 29 mars 1979, NTN Toyo Bearing m. fl. mot rådet (113/77, Rec. s. 1185, punkt 11), har fastställt att förordningar om antidumpning endast direkt och personligen berör de tillverkare som omnämns vid namn i förordningarna.

35 I detta hänseende har rådet påpekat att det berörda landet i det aktuella fallet är ett statshandelsland och att det av detta skäl, genom den omtvistade förordningen, infördes en enda antidumpningstull för hela landet med avseende på all import från det landet. Det har hävdats att eftersom den omtvistade förordningen är riktad till Folkrepubliken Kina såsom stat, är det endast staten själv som är direkt och personligt berörd eller eventuellt det organ eller de statliga bolag som ansvarar för all export eller åtminstone större delen av exporten inom den ifrågakvarande sektorn.

Tidigare har endast sådana organ kunnat väcka talan mot förordningar om antidumpning som rörde statshandelsländer. Rådet har påpekat att sökanden inte är ett sådant organ.

- 36 Enligt rådet kan sökanden inte stödja sig på domstolens dom av den 21 februari 1984, *Allied Corporation m. fl. mot kommissionen* (239/82 och 275/82, Rec. s. 1005, punkterna 11 och 12), eftersom den regel som domstolen uttalade i denna dom — enligt vilken förordningar om antidumpning är sådana att de personligen berör de tillverknings- och exportföretag som kan visa att de har namngivits i kommissionens eller rådets rättsakter eller att de berörts av de förberedande utredningarna — endast är tillämplig på de tillverkare eller exportörer som beskylls för att ha ägnat sig åt dumpning. I det aktuella fallet är det inte sökanden eller andra tillverkare och exportörer som har beskyllts för att ha ägnat sig åt dumpning utan Folkrepubliken Kina såsom stat.
- 37 Rådet har därefter påmint om att enligt domstolens beslut av den 8 juli 1987, *Sermes mot kommissionen* (279/86, Rec. s. 3109), som rörde en importör, medför inte den omständigheten att man endast deltagit i en utredning eller att en sökande har nämnts i en förordnings ingress att talan kan upptas till sakprövning.
- 38 Vad beträffar domstolens dom av den 16 maj 1991, *Extramet Industrie mot rådet* (C-358/89, Rec. s. I-2501), har rådet påpekat att *Extramet* var en oberoende importör etablerad inom gemenskapen och inte en tillverkare eller exportör från ett statshandelsland.
- 39 Sökanden har hävdats att den är direkt och personligen berörd av såväl den preliminära förordningen som av den omtvistade förordningen. I detta hänseende har sökanden gjort gällande för det första att den är den ende exportör som deltagit i alla delar av förfarandet, för det andra att informationen som den givit utgör det enda underlaget för de slutsatser som dras i den omtvistade förordningen, för det

tredje att sökanden uttryckligen nämns både i den preliminära förordningen och i den omtvistade förordningen och slutligen att de tullar som införts genom förordningarna tillämpas på sökandens produkter.

- 40 Sökanden har bestritt rådets argument att man måste nämnas vid namn i en förordning om antidumpning för att vara direkt och personligen berörd av den förordningen. Sökanden har påmint om att domstolen i sin ovan nämnda dom i målet Allied Corporation m. fl. mot kommissionen har utvecklat två alternativa kriterier, antingen att parterna har namngivits i kommissionens eller rådets rättsakter eller att de har berörts av de förberedande utredningarna. Sökanden anser sig under alla omständigheter ha nämnts i den omtvistade förordningen, eftersom slutsatserna i förordningen uteslutande har grundats på sökandens information, då denne är den ende som har samarbetat.
- 41 Sökanden har också bestritt rådets argument att endast Folkrepubliken Kina, eller det organ eller de statliga bolag som ansvarar för all export eller större delen av exporten, är direkt och personligen berörda. Det faktum att den omtvistade förordningen rör import från ett statshandelsland är utan betydelse för frågan om rätten att föra talan. Detta framgår av domarna i de ovan nämnda målen Allied Corporation m. fl. mot kommissionen och Extramet Industrie mot rådet, i vilka domstolen har fastställt att ”trots att det är riktigt ... att förordningar om införande av antidumpningstullar har ... en normativ karaktär på så sätt att de är tillämpliga generellt på berörda ekonomiska aktörer, är det inte därmed uteslutet att deras bestämmelser kan beröra vissa ekonomiska aktörer personligen”[vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].
- 42 I andra hand har rådet gjort gällande att talan skall avvisas, eftersom sökanden yrkar att den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras i sin helhet och inte i den mån som sökanden inte har undantagits från antidumpningstullen. Rådet har påmint om att enligt fast rättspraxis, och särskilt domstolens dom av den 10 mars 1992, Ricoh mot rådet (174/87, Rec. s. I-1335, punkt 7), berör en förordning om införande av olika antidumpningstullar för en rad aktörer en aktör personligen

endast genom de bestämmelser i denna i vilka en särskild antidumpningstull införs för sökanden och i vilka beloppet fastställs. Enligt rådet ålägger inte den omtvistade förordningen sökanden någon särskild antidumpningstull och fastställer inte något belopp för denna utan inför tvärtom en antidumpningstull som generellt är tillämplig på all import av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina.

- 43 Sökanden har också bestritt denna avvisningsgrund. Sökanden har för det första påpekat att i det aktuella fallet skiljer sig omständigheterna från de som förelåg i den ovan nämnda domen i målet Ricoh mot rådet, eftersom det genom den omtvistade förordningen infördes en generellt tillämplig antidumpningstull, medan det i målet Ricoh mot rådet hade införts olika tullar för olika företag.
- 44 Sökanden har vidare hävdatt att det inte är nödvändigt att framföra ett ytterligare yrkande om partiell ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen, eftersom domstolen enligt artikel 174 i EG-fördraget har en möjlighet att ange vilka verkningar av den av domstolen ogiltigförklarade förordningen som skall betraktas som bestående. Detta utrymme för skön är enligt sökanden inte beroende av sökandens formulering av yrkandena.

Förstainstansrättens bedömning

- 45 För det första, vad gäller rådets argument att sökanden inte är direkt och personligen berörd av den omtvistade förordningen, påminner förstainstansrätten om att enligt en fast rättspraxis kan förordningar om införande av en antidumpningstull personligen beröra de tillverkare och exportörer som beskylls för att ha ägnat sig åt dumpning, trots att förordningarna genom sin natur och räckvidd har en normativ karaktär (se domen i det ovan nämnda målet Allied Corporation m. fl. mot kommissionen, punkt 11).

- 46 Det framgår också av rättspraxis att i allmänhet kan rättsakter om införande av antidumpningstullar personligen beröra de tillverknings- och exportföretag som kan visa att de har nämnts i kommissionens eller rådets rättsakter eller har berörts av det förberedande förfarandet (se domstolens dom i det ovan nämnda målet Allied Corporation m. fl. mot kommissionen, punkt 12, dom av den 23 maj 1985 i målet Allied Corporation m. fl. mot rådet, 53/83, Rec. s. 1621, punkt 4, och dom i det ovan nämnda målet Extramet Industrie mot rådet, punkt 15).
- 47 Förstainstansrätten konstaterar för det första att det framgår både av den preliminära förordningen och den omtvistade förordningen att större delen av dumpningen har tillskrivits sökanden.
- 48 I detta hänseende påpekar förstainstansrätten att kommissionen kände till den exakta volymen på de album som exporterades av sökanden och att kommissionen grundade sig på denna uppgift för att fastställa den volym som kunde tilldelas de övriga kinesiska exportörerna (se punkt 17 i den omtvistade förordningens överväganden). Den enda dumpningsmarginalen om 18,6 procent fastställdes på grundval av ett vägt medeltal av den dumpningsmarginal som hade fastställts för den export om vilken sökanden givit upplysningar, nämligen 11,5 procent, och den dumpningsmarginal som hade fastställts på grundval av tillgängliga uppgifter enligt artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning (se punkt 25 i den preliminära förordningen och punkt 23 i den omtvistade förordningens överväganden). Sistnämnda dumpningsmarginal fastställdes till 32,3 procent i den preliminära förordningen och ändrades därefter något under det förfarande som föregick antagandet av den omtvistade förordningen. Det framgår också av akten att denna dumpningsmarginal tillämpades på 38 procent av exporten, medan marginalen om 11,5 procent tillämpades på 62 procent av exporten, vilken var hänförlig till sökanden.
- 49 Förstainstansrätten anser för det andra att sökanden var berörd av det förberedande förfarandet. Det var bland annat sökandens produkter som drabbades av antidumpningstullen som infördes genom den omtvistade förordningen och det framgår av nämnda förordning samt av den preliminära förordningen att sökanden omfattades av utredningen. I detta avseende finns det anledning att påpeka att institutionerna enbart har grundat sig på den information som sökanden har läm-

nat för att fastställa alla de exportpriser som använts för att beräkna de olika dumpningsmarginalerna och följaktligen för att fastställa den enda dumpningsmarginalen (se punkt 23—25 i den preliminära förordningen och punkt 13—23 i den omtvistade förordningens överväganden).

- 50 Förstainstansrätten påpekar vidare att sökanden fick ett frågeformulär angående antidumpning (se punkt 3 i den preliminära förordningen), att sökanden var den ende exportör som besvarade kommissionens frågeformulär (se punkt 11 i den preliminära förordningen), att sökanden omnämns som "[e]xportör av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina" såväl i den preliminära förordningen (se punkt 4 i övervägandena) som i den omtvistade förordningen (se punkt 2 i övervägandena) och att sökanden är den ende exportör som har samarbetat i utredningen (se punkt 19 i den preliminära förordningen).
- 51 Förstainstansrätten konstaterar dessutom att det både i den preliminära förordningen och i den omtvistade förordningen vid upprepade tillfällen hänvisas till sökanden. Sökanden har således nämnts i kommissionens och rådets rättsakter.
- 52 Under dessa omständigheter konstaterar förstainstansrätten att sökanden är personligen berörd av den omtvistade förordningen.
- 53 Vad gäller frågan om huruvida sökanden är direkt berörd påpekar förstainstansrätten att det genom den omtvistade förordningen, som är tillämplig på all import till gemenskapen av fotoalbum inbundna som böcker med ursprung i Kina, införs en antidumpningstull fastställd till 18,6 procent. De nationella myndigheterna har enligt förordningen inget utrymme för skön. Tvärtom är de nationella myndigheternas verkställande rent automatiskt. Verkställandet sker dessutom enbart på grundval av gemenskapsföreskrifter och inte på grundval av mellanliggande nationella bestämmelser (se domstolens dom av den 29 mars 1979, Iso mot rådet, 118/77, Rec. s. 1277, punkt 26). Det kan således fastställas att sökanden är direkt berörd av den omtvistade förordningen.

- 54 För det andra anser förstainstansrätten vad gäller talans omfattning att det räcker med att konstatera, som sökanden har påpekat under sammanträdet, att föremålet för talan har angivits på första sidan i ansökan såsom "ogiltigförklaring av rådets förordning (EEG) nr 3664/93 av den 22 december 1993, i den mån denna påverkar sökanden".
- 55 Förstainstansrätten påpekar att det också framgår av akten att sökanden faktiskt avser ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen antingen på den grunden att sökanden inte undantagits från antidumpningstullen eller på den grunden att sökanden genom förordningen påförs en tull som överstiger 11,5 procent.
- 56 Härav följer att föremålet för talan skall tolkas på så sätt att den endast avser ogiltigförklaring av förordningen i den mån som sökanden påverkas av denna.
- 57 Av det som har anförts ovan följer att talan kan upptas till sakprövning.

Sakfrågan

- 58 Sökanden har anfört tre grunder till stöd för sina yrkanden. Den första grunden bygger på att grundförordningen om antidumpning, rätten till försvar, icke-diskrimineringsprincipen och rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts samt att gemenskapsinstitutionerna har gjort sig skyldiga till maktmissbruk. Med den andra grunden har sökanden gjort gällande att kommissionen och rådet genom att inte ge sökanden individuell behandling dels har åsidosatt principen om berättigade förväntningar, dels gjort en uppenbart oriktig bedömning av fakta samt nekat sökanden rätten att bli hörd. Den tredje grunden avser ett åsidosättande av artikel 13.3 i grundförordningen om antidumpning, på grund av att en överdrivet hög antidumpningstull har tillämpats.

- 59 Förstainstansrätten konstaterar att den första och den andra grunden gäller gemenskapsinstitutionernas vägran att bevilja sökanden individuell behandling. Det är därför lämpligt att pröva dessa grunder samtidigt.

Den första och den andra grunden som båda bygger på att grundförordningen om antidumping har åsidosatts, att en uppenbart oriktig bedömning har gjorts, att principen om berättigade förväntningar, rätten till försvar, icke-diskrimineringsprincipen och rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts samt att gemenskapsinstitutionerna har gjort sig skyldiga till ett maktmissbruk

Parternas argument

- 60 Sökanden har inledningsvis påpekat att vad gäller fastställandet av antidumpingstullar tillämpar gemenskapsinstitutionerna sedan några år en politik som innebär att företag från länder utan marknadsekonomi inte beviljas individuell behandling. På grund av detta fastställs en enda antidumpingstull för hela landet vilken tillämpas på alla produkter som exporteras till Europeiska gemenskapen, utan hänsyn till de dumpningsmarginaler som uppskattats för varje berörd tillverkare eller exportör. Enligt sökanden anser kommissionen och rådet att fastställandet av olika tullar för olika företag i ett land med planekonomi skulle föranleda staten att ingripa och låta all export gå via det bolag som den lägsta tullen tillämpas på.
- 61 Sökanden har för det första hävdats att en sådan politik strider mot ordalydelsen och andemeningen i grundförordningen om antidumping, i vilken gemenskapsinstitutionerna skall bevilja individuell behandling oberoende av produkternas ursprung, när detta är möjligt och särskilt när företaget i full utsträckning har samarbetat under antidumpningsförfarandet.

- 62 I detta hänseende har sökanden erinrat om att det i artikel 2.13 uttryckligen föreskrivs att exportpris skall jämföras med normalvärde transaktion för transaktion, vilket med nödvändighet innebär en tillämpning på individuell grund. Sökanden erinrar vidare om att dumpningsmarginalen i artikel 2.14 a definieras som det belopp varmed normalvärdet överstiger exportpriset. Denna jämförelses individuella karaktär betonas enligt sökanden i artikel 2.9, enligt vilken det skall göras justeringar när det är befogat efter prövning i varje enskilt fall med hänsyn till olikheter som påverkar prisjämförbarheten, för att jämförelsen skall bli rättvis.
- 63 Sökanden har tillagt att artikel 13.2 i grundförordningen om antidumpning utgör ytterligare ett stöd för dennes argumentation, eftersom syftet med skyldigheten att ange leverantörens namn när det är möjligt är att se till att endast de parter som inte har samarbetat utesluts.
- 64 Sökanden anser att antidumpningsförfarandet endast är meningsfullt om bestämmelserna tillämpas individuellt. Sökanden har påpekat att Kina som stat inte säljer något. Det är de kinesiska företagen som var för sig tillverkar och säljer sina produkter till köpare inom gemenskapen.
- 65 Sökanden har dragit slutsatsen att det av samtliga bestämmelser som fastställs i grundförordningen om antidumpning föreskrivs individuell behandling. Genom att tolka förordningen på annat sätt har kommissionen och rådet begått ett uppenbart fel och berövat sökanden rätten till ett skäligt försvar.
- 66 För det andra har sökanden hävdatt att till och med inom ramen för den ifrågasatta politiken skulle kommissionen och rådet ha beviljat sökanden individuell behandling.

67 I detta hänseende har sökanden påpekat att i de tidigare fallen angående produkter med ursprung i Folkrepubliken Kina har den ifrågasatta politiken tillämpats på ett skäligare sätt. Sökanden nämner som exempel rådets förordning (EEG) nr 2093/91 av den 15 juli 1991 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av färgtelevisionsmottagare med liten bildskärm med ursprung i Hongkong och Kina samt om slutgiltigt uttag av den preliminära tullen (EGT nr L 195, s. 1), i vilken förordning de kinesiska exportörerna inte beviljades individuell behandling, eftersom de var medlemmar av den kinesiska handelskammaren för exportörer av audio-och videoprodukter, vilken noggrant kontrollerade all export och som alla exportörer måste vara medlemmar av, med undantag för samriskföretag som fritt kunde exportera produkter, samt eftersom samtliga hade företrätts av handelskammaren under förfarandet, utan att deras respektive individuella situation hade beaktats. Sökanden har också nämnt rådets förordning (EEG) nr 3836/91 av den 19 december 1991 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av dihydrostreptomycin med ursprung i Kina samt om slutgiltigt uttag av den preliminära tullen (EGT nr L 362, s. 1), i vilken individuell behandling inte beviljades på grund av att alla exportörer hade företrätts av en enda handelskammare, att de inte hade kunnat bevisa att de inte var kontrollerade av staten samt att de inte hade någon möjlighet att placera sin vinst utanför Kina.

68 Sökanden har därefter nämnt två andra fall i vilka individuell behandling beviljades. I det första fallet handlade det om kommissionens förordning (EEG) nr 2904/91 av den 27 september 1991 om införande av en preliminär antidumpningstull på import till gemenskapen av vissa polyestergarner (av syntetstapelfibrer) med ursprung i Taiwan, Indonesien, Indien, Folkrepubliken Kina och Turkiet samt om avslutande av antidumpningsförfarandet beträffande import av sådana garner med ursprung i Republiken Korea (EGT nr L 276, s. 7)[svensk version finns ej att tillgå]. Enligt sökanden beviljades en exportör individuell behandling med motiveringen att det stod företaget "fritt att fastställa sina exportpriser och att föra över sina vinster till utländska aktieägare, efter uppfyllande av vissa administrativa krav". Sökanden har påpekat att exportören i fråga var ett samriskföretag som bestod av kompanjoner från Kina och Hongkong och att kompanjonen från Hongkong var närstående en gemenskapskoncern. I det andra fallet hänvisar sökanden till rådets förordning (EEG) nr 3091/91 av den 21 oktober 1991 om

- införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av videoband i kassett med ursprung i Kina och om slutgiltigt uttag av preliminär tull (EGT nr L 293, s. 2), i vilken kinesiska exportörer som samarbetat beviljades individuell behandling. I det fallet utgjorde, enligt sökanden, exportörerna samriskföretag med utländskt deltagande och de kunde fritt sätta sina exportpriser och, efter uppfyllande av vissa administrativa krav, föra över vinst från Kina till sina utländska aktieägare.
- 69 Vad beträffar sökandens självständighet anser sig sökanden uppfylla de kriterier som fastställts av gemenskapsinstitutionerna i de tidigare förordningarna, vilka även har beskrivits i en promemoria av den 1 december 1992 från kommissionen. I detta hänseende har sökanden gjort gällande att den i det aktuella fallet är den ende exportör som har samarbetat, vilket särskiljer sökanden från alla andra exportörer, att sökanden har företrätts av sin egen advokat under hela förfarandet och att sökanden agerat fullständigt självständigt i förhållande till den kinesiska staten. Sökanden är fullständigt fri att exportera sina varor, fastställa sina exportpriser och föra över sina vinster till sina aktieägare.
- 70 Sökanden har understrukit att Climax är ett bolag som är noterat på börsen i Hongkong, att ingen av dess aktieägare har anknytning till den kinesiska staten och att de kinesiska myndigheterna inte har något faktiskt inflytande över den verksamhet som sökandens fabrik i Kina driver, även om den har upprättats i överenskommelse med de kinesiska myndigheterna. Sökanden har tillagt att det är sökanden som äger maskinerna, levererar råmaterialet och driver fabriken.
- 71 Sökanden anser att de avtal som ingåtts mellan sökanden och de kinesiska myndigheterna, under namnet Baoan County Xinan Town Tiegang Economic Development Company (nedan kallat Baoan Company), bekräftar dess självständighet. I avtalen föreskrivs särskilt att sökanden utser "direktören för fabriken, de godkända revisorer, den administrativa personal och de lagerföreståndare som har ansvar för förvaltningen och den finansiella kontrollen av fabriken". Trots att det i avtalen föreskrivs att Baoan Company kan utse personal för att gemensamt leda

fabriken har sökanden dessutom hävdad att den i praktiken har fullständig kontroll över de personer den önskar eller inte längre önskar ha anställda. De kinesiska myndigheterna har endast ett kvarvarande teoretiskt inflytande på arbetet i den mån som de efter att ha kontrollerat att lönenivån ligger högre än den föreskrivna minimilönen godkänner de anställningsavtal som sökanden har ingått, vilket enligt sökanden i grund och botten inte skiljer sig från det inflytande som de statliga myndigheterna har i de flesta europeiska länderna.

- 72 Sökanden har gjort gällande att de kinesiska myndigheterna inte kan tvinga sökanden att exportera produkter som tillverkats någon annanstans i Kina eller ålägga sökanden att öka sin produktionskapacitet för att kringgå antidumpningsåtgärderna. Sökanden har hävdad att dess vinster skapas i Hongkong och att den fritt kan förlägga sin produktionsverksamhet utanför Kina. Enligt sökanden kontrolleras inte utrikeshandeln av den kinesiska staten. De kinesiska företagen agerar exakt likadant på marknaden som gemenskapsföretagen.
- 73 Sökanden har hävdad att rådet genom sitt påstående att det är viktigt att ta hänsyn till statens möjlighet att ingripa i utrikeshandeln inte beaktar statens suveränitet; staten är i själva verket en högre myndighet som handlar på grundval av politiska överväganden och som har rätt att ingripa på handelsområdet.
- 74 Under alla omständigheter anser sökanden att om det skall fastställas att en statlig kontroll föreligger, ankommer det på gemenskapsinstitutionerna att bevisa att en sådan föreligger och att inte endast presumera detta.
- 75 Sökanden har dragit slutsatsen att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna genom att anta den omtvistade förordningen på grundval av oriktiga överväganden och utan att ta hänsyn till väsentlig information som sökanden har lämnat. Detta fel utgör ett maktmissbruk och berövar sökanden dess rätt

att höras. Sökanden har hävdad att rådets bekräftelse av kommissionens resonemang i den omtvistade förordningen visar att sökandens argument angående frågan om individuell behandling inte har beaktats.

- 76 Sökanden har för det tredje hävdad att eftersom den behandling som sökanden givits i det aktuella fallet inte överensstämmer med gemenskapens tidigare praxis, strider den omtvistade förordningen mot principen om skydd av berättigade förväntningar.
- 77 För det fjärde har sökanden gjort gällande att skälet till att inte bevilja individuell behandling, nämligen att antidumpningsåtgärderna riskerar att kringgås, strider mot allmänna principer för gemenskapsrätten, i synnerhet icke-diskrimineringsprincipen och rättssäkerhetsprincipen, och utgör ett maktmissbruk av gemenskapsinstitutionerna. Det lämpliga sättet att bekämpa maktmissbruk är enligt sökanden antingen att tillämpa existerande bestämmelser mot missbruk eller att skapa särskilda bestämmelser med detta syfte. Sökanden har dessutom gjort gällande att dessa skäl inte är gångbara, eftersom det kapitalistiska ekonomiska systemet fungerar på samma sätt. Det är logiskt att större delen av exporten genomförs av den exportör på vilken den lägsta tullen tillämpas.
- 78 Rådet har gjort gällande att det enligt grundförordningen om antidumpning inte krävs att gemenskapsinstitutionerna behandlar exportörerna individuellt. I detta hänseende har rådet hävdad att det framgår av artikel 7.1 a i grundförordningen om antidumpning att ett antidumpningsförfarande avser export från ett eller flera länder och inte export från ett eller flera bolag tagna var för sig.
- 79 Rådet har också hävdad att det inte finns någon bestämmelse i grundförordningen om antidumpning i vilken det föreskrivs att de individuella dumpningsmarginalerna skall beräknas för varje exportör. Rådet anser tvärtom att det framgår av förordningens bestämmelser, bland annat av artikel 16.1, att det som huvudregel

fastställs tullar endast avseende ett land och att individuell behandling följaktligen endast skall tillämpas om det finns giltiga skäl. Den omständigheten att sökanden är ett bolag i Hongkong är inte ett giltigt skäl, eftersom den omtvistade förordningen inte avser bolaget utan all export av den berörda produkten från Folkrepubliken Kina.

- 80 Rådet har medgivit att metoden för att fastställa de individuella tullarna ofta ger ett effektivare och mer balanserat skydd mot en skadlig dumpning och att när dumpnings- och skademarginalen varierar beroende på ursprunget, leder införandet av en enda antidumpningstull för hela landet till att det fastställs en tull som på samma gång är alltför hög i förhållande till de exportörer som har låga marginaler och alltför låg i förhållande till de som har högre marginaler. Vad beträffar export från länder som inte har marknadsekonomi är en enda tull för hela landet emellertid den lämpligaste åtgärden. I detta hänseende har rådet hänvisat till de skäl som anges i punkt 11—18 i den preliminära förordningen, av vilka det framgår att en exportörs självständighet varken är den enda omständigheten som skall beaktas eller den viktigaste.
- 81 Rådet har preciserat att det i artikel 13.2 i grundförordningen om antidumpning endast föreskrivs att det i antidumpningsförordningar under alla omständigheter skall anges ursprungs- eller exportland och om möjligt leverantörens namn. Vad beträffar artikel 2.9 och 2.13 i förordningen har rådet hävdats att ordalydelsen i denna inte tvingar gemenskapsinstitutionerna att införa individuella antidumpningstullar.
- 82 Rådet har gjort gällande att i det aktuella fallet kunde inte sökanden behandlas individuellt. I detta avseende har rådet hävdats att det inte hade fastställts att sökanden var fri att agera självständigt i förhållande till den kinesiska staten (se punkt 18 i den preliminära förordningen). Enligt rådet är dessutom frågan om en exportörs självständighet varken den enda omständigheten som skall beaktas eller den

viktigaste vid bedömningen av om exportören skall behandlas individuellt. En fråga som är ännu viktigare att beakta är statens möjlighet att reglera utrikeshandeln och ändra de tillämpliga bestämmelserna. Den kinesiska staten kan enligt rådet när som helst utöva sin kontroll över alla ekonomiska aktörer i Folkrepubliken Kina genom att förändra sin exportpolitik och låta exporten gå via vissa företag.

- 83 Trots att den statliga kontrollen i Folkrepubliken Kina har minskat och de kinesiska exportföretagen för närvarande har en viss självständighet, kan situationen i Folkrepubliken Kina inte jämföras med situationen i länder med marknadsekonomi, där det finns företag som är fullständigt självständiga.
- 84 I detta hänseende har rådet gjort gällande att organisationen av Folkrepubliken Kinas utrikeshandel skiljer sig i alla avseenden från gemenskapens organisation av utrikeshandeln. Rådet har i första hand hävdad att priserna på de produkter som tillverkas i Folkrepubliken Kina vanligtvis inte bestäms av marknadskrafterna. För vissa mycket viktiga produkter finns det "bindande planer" med tvingande regler och för mindre viktiga produkter finns "vägledande planer" med riktlinjer för produktion och distribution av produkten i fråga. I dessa planer fastställs bland annat det antal produkter som tilldelas dessa företag och som kan exporteras av dem. Rådet har vidare påstått att det krävs en exportlicens för att få exportera produkter. Denna licens ges av staten som kan dra in den när som helst. Slutligen har rådet nämnt att de rättsregler som är tillämpliga på affärstransaktioner i Folkrepubliken Kina inte kan jämföras med de system som är gällande inom gemenskapen. Den avgörande skillnaden följer av att det finns hemliga lagar i Folkrepubliken Kina, som inte offentliggörs och som utlänningar inte har tillgång till, i vilka särskilt ekonomiska förbindelser med utlandet och utrikeshandeln behandlas. Rådet har tillagt att kontrollen av Folkrepubliken Kinas utrikeshandel i stor utsträckning utövas med hjälp av personliga kontakter. Ett sätt är att befordra tjänstemän vid ministeriet för utrikeshandel och ekonomiskt samarbete till höga poster inom olika bolag. Dessa tjänstemän måste för att få behålla sina anställningar följa ministeriets instruktioner.

- 85 I det aktuella fallet har rådet påpekat att det är svårt att bedöma huruvida sökandens uppgifter om att det inte har förekommit någon faktisk påverkan och att sökanden aldrig har varit med om någon statlig inblandning är riktiga. Under alla omständigheter är det statens möjlighet att agera som är det viktiga.
- 86 Rådet har tillagt att det i avtalet som ingicks den 28 januari 1988 mellan sökanden och Shenzhen Baoan Foreign Company föreskrivs att det sistnämnda skulle ställa fabriken och de arbetstagare som sköter tillverkningen till förfogande samt tillverka de produkter som bolaget levererar till sökanden. Genom avtalet som ingicks den 20 januari 1988 mellan Baoan Company och sökanden ges enligt rådet Baoan Company rätt att utse företagets direktör. Dessutom har sökanden i en skrivelse som tillsändes kommissionen den 5 maj 1993 medgivit att Baoan Company är "tvunget att erhålla en licens från Baoan County Industrial and Commerce Executive Management Council, ett regeringsorgan". I denna skrivelse preciseras också att avtalen mellan sökanden och Baoan Company regleras av "den kinesiska tullens allmänna administrativa föreskrifter om kontroll av förädlings- och monteringsföretag vad gäller de utländska parterna" av den 10 september 1987, i vilka det enligt rådet föreskrivs en ständig statlig kontroll över ett företag av sökandens typ.
- 87 Rådet har hävdatt att den omständigheten att sökanden har installerat sig i Hongkong varken betyder att sökanden undgår Folkrepubliken Kinas kontroll eller att en annorlunda bedömning av sökanden skall göras. Rådet har gjort gällande att även om sökanden skulle anses vara självständig och fri från en direkt statlig kontroll, har de ifrågasvarande produkterna tillverkats i Folkrepubliken Kina, som fortfarande utövar en betydande kontroll över sådana företag som Shenzhen Baoan Foreign Company och Baoan Company.
- 88 Rådet har också hävdatt att i det aktuella fallet skulle det ha varit relativt lätt för staten att kunna kringgå antidumpningsåtgärderna (se punkt 17 i den preliminära förordningen). Det skulle ha räckt att låta sökanden fakturera fotoalbumen som exporterades till gemenskapen, oavsett var dessa hade tillverkats.

- 89 Rådet har också bekräftat att gemenskapsinstitutionernas inställning till individuell behandling har förändrats då det rör sig om import från länder som inte har marknadsekonomi. Följaktligen saknar sökandens argument relevans angående institutionernas tidigare praxis och kommissionens interna promemoria av den 1 december 1992.
- 90 Rådet har slutligen hävdats att det har beaktat alla argument som sökanden har framfört angående frågan om individuell behandling liksom angående övriga relevanta frågor.
- 91 Kommissionen har under sammanträdet, som svar på en av förstainstansrättens frågor, förklarat att skälet till varför gemenskapsinstitutionerna har ändrat sin inställning till att individuell behandling tillämpas på exportörer från Folkrepubliken Kina är att gemenskapsinstitutionerna antagligen var något naiva i början vad beträffar situationen i detta land och att det endast är under senare år som ett stort antal antidumpningsförfaranden har inletts med avseende på kinesiska produkter. Den politik som fördes i början tog enligt kommissionen inte hänsyn till den höga grad av kontroll som existerade och som fortfarande existerar, även om denna kontroll har minskat i jämförelse med den tidigare kontrollen.

Förstainstansrättens bedömning

— Införandet av en enda antidumpningstull

- 92 Förstainstansrätten påpekar att det inte finns någon bestämmelse i grundförordningen om antidumpning enligt vilken det är förbjudet att införa en enda antidumpningstull för statshandelsländer. I artikel 2.5 anges endast de kriterier på grundval av vilka normalvärdet skall bestämmas vid import från länder utan

marknadsekonomi. I artikel 2.9, som handlar om jämförelsen av normalvärdet med exportpriset, behandlas endast prisjämförbarheten och de justeringar som har till syfte att beakta de olikheter som påverkar denna jämförbarhet. Det framgår av artikel 2.13 att då priserna varierar skall exportpriserna i princip jämföras med normalvärdet transaktion för transaktion, vilket inte betyder att en enda antidumpningstull inte kan fastställas, som sökanden har påstått. I det aktuella fallet har dessutom normalvärdet och exportpriset jämförts transaktion för transaktion (se punkt 24 i den preliminära förordningen). Vad beträffar artikel 2.14 är det riktigt att dumpningsmarginal i denna definieras som det belopp varmed normalvärdet överstiger exportpriset (under a), det sägs emellertid även att "[d]å dumpningsmarginalerna varierar, får vägda medeltal fastställas" (under b).

⁹³ I artikel 13.2 föreskrivs slutligen att antidumpningsförordningarna "skall ange bl. a. den införda tullens belopp och typ, den vara som avses, ursprungs- eller exportlandet, om möjligt leverantörens namn samt om möjligt de skäl på vilka förordningen bygger". I detta avseende anser förstainstansrätten, trots att det visserligen framgår av både denna bestämmelses systematik och syfte att skyldigheten att ange leverantörens namn i antidumpningsförordningen i princip innebär en skyldighet att fastställa en särskild antidumpningstull för varje leverantör, att det likväl skall understrykas att det i denna bestämmelse preciseras att namnet endast behöver anges "om möjligt". Lagstiftaren har således uttryckligen begränsat skyldigheten att ange leverantörens namn, och därigenom skyldigheten att fastställa en särskild antidumpningstull för varje leverantör, till att gälla endast i de fall då det är möjligt.

⁹⁴ Förstainstansrätten anser att institutionerna inte har gjort en felaktig tolkning av orden "om möjligt" genom att föra den ifrågasatta politiken. Det måste nämligen konstateras att det inte är möjligt att ange namnet på varje leverantör, om det för att undvika risken för att antidumpningstullarna kringgås är nödvändigt att fastställa en enda tull för hela landet. Detta är i synnerhet fallet när gemenskapsinstitutionerna, efter att i fråga om ett statshandelsland ha undersökt de berörda

exportörernas situation, inte är övertygade om att dessa agerar på ett självständigt sätt i förhållande till staten.

- 95 Förstainstansrätten anser att den ifrågasatta politiken inte heller strider mot syftet med och andemeningen i grundförordningen om antidumpning. Syftet med grundförordningen om antidumpning är nämligen bland annat att skydda gemenskapen mot dumpad import. Vad beträffar förordningens andemening framgår det av olika bestämmelser att normalvärdet och exportpriset normalt skall fastställas individuellt för varje exportör. Detta betyder emellertid inte att gemenskapsinstitutionerna måste göra detta i varje enskilt fall, inte heller att de måste fastställa en individuell antidumpningstull för varje exportör. Gemenskapsinstitutionerna ges genom förordningens andemening ett stort mått av frihet att avgöra när det är lämpligt att bevilja de berörda exportörerna individuell behandling. Detta framgår bland annat av artikel 2.14 b och artikel 13.2 i vilka det ges möjlighet för gemenskapsinstitutionerna att fastställa ett vägt medeltal av dumpningsmarginalerna och således en enda dumpningsmarginal för ett helt land samt att fastställa en enda antidumpningstull för det landet.
- 96 Det följer av det som anförts ovan att en politik som har till resultat att en enda antidumpningstull fastställs för ett helt land varken strider mot ordalydelsen av, syftet med eller andemeningen i grundförordningen om antidumpning, om denna politik är nödvändig för att gemenskapen skall kunna skydda sig mot dumpning och mot risken för att försvarsåtgärder kringgås.
- 97 Det måste härefter prövas om gemenskapsinstitutionerna i det aktuella fallet borde ha beviljat sökanden individuell behandling.
- 98 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att frågan huruvida en exportör från ett statshandelsland agerar på ett tillräckligt självständigt sätt i förhållande till staten för att denne skall beviljas individuell behandling förutsätter en bedömning av komplicerade omständigheter av såväl ekonomisk, politisk som juridisk art. I detta

hänseende skall det påpekas att institutionerna enligt rättspraxis har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad beträffar komplicerade ekonomiska frågor (se förstainstansrättens dom av den 28 september 1995, Ferchimex mot rådet, T-164/94, REG. s. II-2681, punkt 131) och att den rättsliga kontrollen av denna bedömning måste begränsas till att undersöka om förfarandereglerna har iakttagits, om de omständigheter som legat till grund för det omtvistade valet är korrekt fastställda, att det inte gjorts en uppenbart oriktig bedömning av dessa omständigheter och att det inte föreligger maktmissbruk (se domstolens dom av den 7 maj 1987, Nachi Fujikoshi mot rådet, 255/84, Rec. s. 1861, punkt 21, och av den 14 mars 1990, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen, C-156/87, Rec. s. I-781, punkt 63). Förstainstansrätten anser att det förhåller sig på samma sätt med de faktiska omständigheterna av juridisk och politisk art i det ifrågavarande landet, som gemenskapsinstitutionerna har att bedöma för att avgöra om en exportör agerar på ett tillräckligt självständigt sätt i förhållande till myndigheterna i ett statshandelsland för att få individuell behandling.

- 99 Det framgår av skrivelsen av den 5 maj 1993 att Baoan Company är ett kooperativt bolag som är en självständig juridisk person och som består av medlemmar av Tiegang Villagers Committee, ett konsortium av jordägare i Tiegang Village. Denna kommitté har till syfte att främja byns utveckling genom utländska investeringar. Baoan Company har erhållit en licens från Baoan County Industrial and Commerce Executive Management Council, ett regeringsorgan, vilken gett bolaget rätt att utöva ekonomisk verksamhet.
- 100 Enligt samma skrivelse har Baoan County Foreign Trade Company, som är en självständig juridisk person, bland annat till uppgift att övervaka utländska investerarens import av råmaterial och den följande exporten av de slutprodukter som tillverkas av dessa råmaterial. Baoan County Foreign Trade Company övervakar genomförandet av importöverenskommelser — vilka kan jämföras med gemenskapens system för aktiv förädling — som fabriken där sökandens tillverkning sker drar nytta av. Dessa arrangemang har dessförinnan godkänts av Baoan County Foreign Economic Committee, ett regeringsorgan som ansvarar för godkännande av utländska investeringar i provinsen Baoan och som Baoan County Foreign Trade Company tillhör.

- 101 Det framgår vidare av akten att sökandens tillverkning i Kina, i fabriken Five Brothers Stationery Manufacturer, regleras av avtalet av den 20 januari 1988 och av två tilläggsavtal av den 2 januari 1991 och av den 18 januari 1992, som ingåtts mellan sökanden och Baoan Company. Dessa tre avtal har bifogats ansökan, liksom ett fjärde avtal daterat den 28 januari 1988, vilket enligt ordalydelsen har ingåtts mellan sökanden och Shenzhen Baoan Foreign Company i förening med Baoan County Xinan Town Tiegang Village Five Brothers Stationery Manufacturer.
- 102 I avtalet av den 20 januari 1988 åtog sig Baoan Company att bygga en fabrik i enlighet med ritningar som sökanden lämnat, vilken sedan skulle hyras ("leasing") av sökanden. Den sistnämnda åtog sig att tillhandahålla maskiner och råvaror samt det ytterligare material som behövdes för produktionen, och att betala hyra, löner, avgifter för vatten och elektricitet samt skatter. I artikel 1 i del VII i avtalet föreskrivs att Baoan Company utser en direktör för anläggningen och den personal med ansvar för förvaltning, administration och bokföring som behövs för att tillsammans med den av sökanden utsedda personalen leda anläggningen. Baoan Company åtar sig att bistå sökanden vad gäller import- och exportförfarandena. Den personal med ansvar för förvaltning och administration, "management personnel", som utses av Baoan Company, skall innan den anställs ha godkänts av sökanden. Vad beträffar de arbetstagare som sökanden behöver skall dessa enligt artikel 4 i del VIII godkännas av båda parter.
- 103 De två tilläggsavtalen rör i huvudsak finansieringen av anläggningen, hyran och själva byggandet av fabriken.
- 104 Vad beträffar avtalet daterat den 28 januari 1988 skall det påpekas att det verkar ha slutits med ett annat företag än Baoan Company och att dess innehåll verkar skilja sig från innehållet i avtalet av den 20 januari 1988. I detta hänseende konstaterar förstainstansrätten att sökandens påstående att denne utser "direktören för

fabriken, de godkända revisorer, den administrativa personal och de lagerförvaltare som har ansvar för förvaltningen och den finansiella kontrollen av fabriken” grundar sig på del I i avtalet av den 28 januari 1988. Det framgår av punkt 102 i denna dom att detta påstående strider mot artikel 1 i del VII i avtalet av den 20 januari 1988. Det skall också noteras att sökanden vid förhandlingen inte kunde svara på förstainstansrättens fråga angående vilken betydelse avtalet av den 28 januari 1988 har i förhållande till avtalet av den 20 januari 1988. Det skall för övrigt också noteras att enligt gemenskapsinstitutionernas svar på en fråga från förstainstansrätten verkar inte kommissionen under det administrativa förfarandet ha fått en kopia av avtalet av den 28 januari 1988, något som sökanden inte har bestritt.

105 Förstainstansrätten kan dessutom konstatera, som kommissionen har påpekat i den preliminära förordningen, att det i skrivelsen av den 5 maj 1993 också hänvisas till ett avtal som ingåtts mellan Baoan County Foreign Economic Committee och Tiegang Villagers Committee, i vilket det anges enligt vilka former och villkor utländska investeringar får lockas till denna region. Enligt sökanden är denna handling inte offentlig och det är av detta skäl som den inte ingavs till kommissionen.

106 Det framgår av prövningen ovan att förhållandet mellan sökanden och den kinesiska staten måste betecknas som tämligen obestämt och otydligt, även om den oklarhet som tillkommer genom avtalet av den 28 januari 1988 inte beaktas. Det framgår inte av prövningen, vilket kommissionen konstaterade i den preliminära förordningen (se punkt 18 i övervägandena), att sökanden verkligen är självständig och fri från de kinesiska myndigheternas inflytande. Förstainstansrätten påpekar att det i detta hänseende varken av avtalen mellan sökanden och Baoan Company eller av den beskrivning som lämnas i skrivelsen av den 5 maj 1993 kan dras någon som helst slutsats om vilken faktisk kontroll Baoan County Industrial and Commerce Executive Management Council har över Baoan Company och vilken faktisk kontroll Baoan County Foreign Economic Committee, genom Baoan County Foreign Trade Company, har över Five Brothers Stationery Manufacturer. Vilken

roll Tiegang Villagers Committee har är också oklart. Det skall betonas att Baoan Company genom avtalet av den 20 januari 1988 ges en icke försumbar möjlighet att påverka tillverkningen hos Five Brothers Stationery Manufacturer.

- 107 Denna slutsats stöds av två uppgifter i skrivelsen av den 5 maj 1993. För det första framgår det av denna skrivelse att eftersom avtalen mellan sökanden och Baoan Company inte innehåller någon skiljedoms klausul skall parterna, om ingen överenskommelse om skiljedom sluts senare, för det fall tvist uppkommer vända sig till en "people's court" i Kina. För det andra understryker sökandens företrädare i skrivelsen att kommissionen skall "bear in mind that the environment in which the arrangements for Climax's production in China have been set up is rather different from those generally prevailing in western countries, and it may not always be possible to provide answers with the degree of legal precisions to which you may be accustomed" (ha i åtanke att den miljö i vilken avtalen rörande Climax produktion i Kina har slutits är tämligen annorlunda än den som vanligtvis råder i västländer och att det inte alltid är möjligt att ge svar med den grad av rättslig precision som ni antagligen är vana vid).
- 108 För övrigt noterar förstainstansrätten att, på grund av de skäl som kommissionen anfört i punkterna 15 och 16 i den preliminära förordningen (se punkterna 18 och 19 ovan), den nuvarande situationen i Kina gör det ännu svårare, om inte omöjligt, att fastställa om ett kinesiskt företag eller ett utländskt företag som tillverkar produkter i Kina verkligen är självständigt i förhållande till staten. Som rådet har förklarat (se punkterna 83 och 84 ovan) kan situationen i Folkrepubliken Kina inte jämföras med situationen i länder med marknadsekonomi, åtminstone inte vad gäller organisationen av utrikeshandeln.
- 109 Det följer av det som anförts ovan att sökanden inte har lyckats visa att sökanden verkligen är självständig i förhållande till de kinesiska myndigheternas inflytande. Av detta följer att gemenskapsinstitutionerna inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna.

— Sökandens övriga argument

- 110 För det första erinrar förstainstansrätten vad avser det påstådda åsidosättandet av principen om skydd av berättigade förväntningar att enligt fast rättspraxis kan varje ekonomisk aktör hos vilken en institution har givit upphov till välgrundade förhoppningar åberopa denna princip. De ekonomiska aktörerna kan emellertid inte göra gällande att de har rätt att hysa berättigade förväntningar om att vissa förhållanden som kan ändras inom ramen för gemenskapsinstitutionernas utrymme för skönsmässiga bedömningar skall bibehållas (se bland annat förstainstansrättens dom av den 13 juli 1995, Thomas O'Dwyer m. fl. mot rådet, T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 och T-477/93, REG. s. II-2071, punkt 48). Det gäller i synnerhet inom ett sådant område som försvar mot dumpad import, där institutionerna bland annat skall göra en bedömning av komplicerade ekonomiska omständigheter och där det är nödvändigt att de anpassar sin politik efter rådande förhållanden på olika marknader, allt eftersom de får erfarenhet.
- 111 Det framgår av punkt 98 i denna dom att institutionerna vad beträffar statshandelsländer har ett stort utrymme för skön vid den bedömning av faktiska omständigheter av ekonomisk, juridisk och politisk art i det berörda landet som krävs för att kunna avgöra om en exportör agerar på ett tillräckligt självständigt sätt i förhållande till staten för att få individuell behandling.
- 112 Av detta följer att det inte kan vara berättigat att sökanden förväntar sig att gemenskapsinstitutionerna inte ändrar sin politik rörande individuell behandling, om erfarenheten visar att en sådan förändring är nödvändig för att hitta en lämplig lösning på de problem som den dumpning medför som tillskrivs exportörerna från statshandelsländer.
- 113 I detta hänseende konstaterar förstainstansrätten att det framgår av den preliminära förordningen att kommissionen under förfarandet kom fram till den slutsatsen att största försiktighet krävdes i denna fråga och att så länge den inte var fullständigt

övertygad om att svårigheterna rörande fastställandet av olämpliga tullnivåer och kringgående av antidumpningsåtgärder inte förelåg skulle det inte göras någon avvikelse från den generella regeln, enligt vilken en enda antidumpningstull fastställs för statshandelsländer (se punkterna 12 och 17 i den preliminära förordningen).

- 114 Förstainstansrätten anser för övrigt att en sådan förändring av politiken är än mindre klandervärd då kommissionen omsorgsfullt har redogjort för skälen som har lett till att den ändrat sin politik (se punkt 13—17 i den preliminära förordningen, vilka bekräftas av rådet i punkt 9 i den omtvistade förordningen).
- 115 Vad beträffar kommissionens promemoria av den 1 december 1992 är det tillräckligt att påpeka att det framgår av akten att den är en intern promemoria och således ett av kommissionens egna arbetsdokument, som därigenom inte kan ge upphov till välgrundade förhoppningar hos sökanden.
- 116 För det andra erinrar förstainstansrätten, vad gäller det påstådda åsidosättandet av rätten till försvar, att enligt fast rättspraxis har denna rätt iakttagits när det berörda företaget har fått tillfälle att under det administrativa förfarandet redogöra för sin inställning till de föreliggande omständigheterna och relevansen av de uppgifter och omständigheter som görs gällande (se domstolens dom av den 7 maj 1991, Nakajima mot rådet, C-69/89, Rec. s. I-2069, punkt 108).
- 117 I detta hänseende kan det konstateras att det framgår av akten att sökanden har yttrat sig under det administrativa förfarandet, att sökandens företrädare har mött kommissionens tjänstemän för att diskutera fallet och att kommissionen har hört sökanden. Det framgår dessutom av den preliminära förordningen och den omtvis-

tade förordningen att både kommissionen och rådet har prövat och bemött de olika argument som sökanden har anfört samt, i den mån det varit möjligt, även tagit hänsyn till dem.

- 118 I detta sammanhang kan det understrykas att skyddet av rätten till försvar inte innebär att gemenskapsinstitutionerna automatiskt måste godta sökandens alla argument.
- 119 För det tredje och sista konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte på något vis har förklarat hur politiken i fråga strider mot icke-diskriminerings- och rättssäkerhetsprincipen. Följaktligen saknas anledning att uttala sig om huruvida denna del av sökandens talan är grundad. Vad beträffar det påstådda maktmissbruket påpekar förstainstansrätten att eftersom den politik som förts av gemenskapsinstitutionerna inte strider mot grundförordningen om antidumpning, har inget maktmissbruk skett.
- 120 Det följer av det som anförts ovan att den första och den andra grunden skall ogillas.

Grunden angående åsidosättande av artikel 13.3 i grundförordningen om antidumpning

Parternas argument

- 121 Sökanden har för det första gjort gällande att genom att införa en högre antidumpningstull än den fastställda dumpningsmarginalen för sökandens produkter har rådet straffat en part som har samarbetat under förfarandet, under vilket ingen annan part samarbetat, och därigenom åsidosatt artikel 13.3 i grundförordningen om antidumpning, i vilken det föreskrivs att de fastställda tullarna inte kan överstiga den fastställda dumpningsmarginalen.

- 122 För det andra har sökanden hävdade att den beräkningsmetod som kommissionen använt för att fastställa exportpriset, vilken beskrivs i punkt 23 i den preliminära förordningen och bekräftas av rådet i punkt 15—21 i den omtvistade förordningens överväganden, ger ett resultat som är orimligt, orättvist och verklighetsfrämmande. Sökanden har i detta avseende inledningsvis hävdade att genom att tillskriva sökanden 62 procent av exporten till gemenskapen och andra exportörer 38 procent har gemenskapsinstitutionerna grundat sig på enkel uppskattning. I själva verket är sökandens andel av exporten avsevärt högre än 62 procent, vilket är en procentsats som, enligt sökanden, i sig är tillräcklig för att dennes verksamhet skall anses vara representativ. Sökanden har vidare hävdade att kommissionen genom att tillämpa den högsta dumpningsmarginalen som konstaterats för sökanden på de kvarvarande 38 procenten hårt och lagstridigt har straffat sökanden för att ha samarbetat, eftersom dumpningsmarginalen har höjts från den faktiska marginalen för sökanden om 11,5 procent till 18,6 procent. Sökanden har dragit slutsatsen dels att gemenskapsinstitutionerna har gjort beräkningar av dumpningsmarginaler för transaktioner som kanske inte har ägt rum, dels att de överdrivit dumpningsmarginalerna för de parter som inte har samarbetat.
- 123 Rådet har gjort gällande att det var korrekt att vid beräkningen av dumpningsmarginalen avseende de parter som inte har samarbetat under utredningen använda metoden baserad på ”de bästa tillgängliga uppgifter” som föreskrivs i artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning.
- 124 Rådet har hävdade att eftersom sökanden inte började exportera från Folkrepubliken Kina förrän under slutet av år 1990, efter att andra tillverkare också hade flyttat sina produktionsanläggningar till Folkrepubliken Kina, kunde sökandens export inte anses vara representativ för hela den kinesiska exporten. Dessutom, om gemenskapsinstitutionerna hade ansett att sökandens export var representativ, skulle det ha inneburit att de kinesiska tillverkarna belönades för sitt begränsade samarbete. Under dessa omständigheter ansåg gemenskapsinstitutionerna att, i stället för att grunda sitt beslut uteslutande på de uppgifter som sökanden hade ingivit, det var rimligare att fastställa exportpriset för de tillverkare som inte samarbetat i utredningen, i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning, genom att identifiera de lägsta priser som sökanden sålt fotoalbumen för i de

berörde undergrupperna. Rådet har förklarat att enligt gängse praxis i antidumpningsförfaranden, vilken domstolen aldrig har förklarat olaglig, presumerar man att de exportörer som inte har samarbetat säljer för ett lägre eller lika lågt pris som det lägsta pris som de exportörer som har samarbetat säljer för. Syftet med detta tillvägagångssätt är att uppmuntra exportörer att delta i antidumpningsförfaranden i eget intresse. Den på så sätt fastställda dumpningsmarginalen tillämpades enligt rådet på 38 procent av exporten, om vilken upplysningar saknades.

- 125 Rådet har preciserat att gemenskapsinstitutionerna i största möjliga mån grundade sig på exakta siffror och att uppskattningar endast gjordes när de inte hade tillgång till sådana siffror på grund av att de berörda exportörerna, så när som på ett undantag, inte hade samarbetat. Rådet har hävdat att sökanden inte har straffats för att ha deltagit i utredningen. Om sökanden inte hade deltagit i förfarandet, skulle dumpningsmarginalen för all import ha fastställts på grundval av de uppgifter som var tillgängliga, således antagligen på grundval av de uppgifter som angivits i klagomålet. Detta skulle enligt rådet med säkerhet ha lett till att en högre antidumpingstull hade fastställts.

Förstainstansrättens bedömning

- 126 För det första erinrar förstainstansrätten om att det framgår av artikel 13.3 i grundförordningen om antidumping att antidumpingstullarna inte får överskrida den tillfälligt uppskattade eller slutgiltigt fastställda dumpningsmarginalen och bör vara lägre om det lägre beloppet räcker för att undanröja skadan.
- 127 Det skall än en gång erinras om att det framgår av den preliminära förordningen (se punkt 25 i övervägandena) och av den omtvistade förordningen (se punkt 23 i övervägandena) att en dumpningsmarginal om 11,5 procent hade beräknats för sökandens export. Därefter infördes en slutgiltig antidumpingstull om 18,6 procent på all kinesisk import på grundval av ett vägt medeltal av den dumpningsmarginal som hade beräknats för sökandens export och den dumpningsmarginal som hade beräknats för övrig export (se punkt 48 ovan).

- 128 I detta hänseende konstaterar förstainstansrätten att det vid första anblicken kan verka orättvist att påföra sökanden en högre antidumpningstull än den dumpningsmarginal som fastställts för sökandens egen export, eftersom sökanden var den ende exportör som samarbetat i utredningen. Det framgår emellertid av förstainstansrättens slutsats angående de två första grunderna dels att gemenskapsinstitutionernas ifrågasatta politik inte strider mot ordalydelsen av, syftet med och andemeningen i grundförordningen om antidumpning, dels att sökanden inte uppfyllde de nödvändiga villkoren för att beviljas individuell behandling och att gemenskapsinstitutionerna följaktligen inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna. Av detta följer att det var korrekt att institutionerna inte fastställde en antidumpningstull om 11,5 procent för sökanden och en högre tull för de exportörer som inte hade samarbetat. En sådan lösning hade nämligen inneburit att sökanden skulle ha fått en individuell behandling.
- 129 Att införa en antidumpningstull om 11,5 procent för alla exportörer skulle uppmuntra exportörer att inte samarbeta som vet att deras exportpris är mycket lågt, och att gemenskapsinstitutionerna följaktligen kan fastställa en mycket hög dumpningsmarginal. Dessa exportörer skulle således ha allt intresse av att inte samarbeta.
- 130 Den ifrågasatta politiken vilar dessutom på presumptionen att exportörer i statshandelsländer i allmänhet inte är fria från statligt inflytande och ett av målen med denna politik är att undvika att antidumpningstullar kringgås. Det följer att institutionerna också av detta skäl inte hade kunnat införa en antidumpningstull om 11,5 procent för alla exportörer. En sådan lösning skulle kunna ge myndigheterna i ett statshandelsland möjlighet, i händelse av att ett antidumpningsförfarande inleds, att beordra de exportörer med de högsta exportpriserna att samarbeta med gemenskapsinstitutionerna och förbjuda andra exportörer att göra detta. De skulle på detta sätt kunna säkerställa att en antidumpningstull motsvarande den dumpningsmarginal som fastställts för exportören med den lägsta marginalen skulle tillämpas på alla exportörer som var inblandade i dumpningen.
- 131 Förstainstansrätten konstaterar vidare, som rådet med rätta har understrukit, att sökanden inte straffas för att ha deltagit i utredningen, trots att den införda antidumpningstullen är högre än den dumpningsmarginal som fastställts för sökan-

den. Om sökanden inte hade samarbetat, hade sökanden nämligen riskerat att drabbas av en ännu högre antidumpningstull, eftersom institutionerna skulle ha varit tvungna att, åtminstone till viss del, grunda sig på uppgifterna i klagomålet, i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning, vilket vanligtvis inte är till fördel för exportörerna.

- 132 Förstainstansrätten påpekar slutligen att det framgår av punkt 95 i denna dom och av artikel 2.14 b i grundförordningen om antidumpning att gemenskapsinstitutionerna har möjlighet att fastställa ett vägt medeltal av dumpningsmarginalerna och således en enda dumpningsmarginal för ett helt land.
- 133 Av det som anförts ovan följer att gemenskapsinstitutionerna inte har åsidosatt artikel 13.3 i grundförordningen om antidumpning genom att införa en antidumpningstull som är högre än den beräknade dumpningsmarginalen för sökanden, eftersom den fastställda dumpningsmarginalen följer av beräkningen av det vägda medeltalet av den marginal som beräknats för sökanden och den marginal som beräknats för de övriga exportörerna.
- 134 För det andra konstaterar förstainstansrätten att i det aktuella fallet är det med rätta som gemenskapsinstitutionerna i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning baserat sig på statistik från Eurostat och på de uppgifter som sökanden lämnat, eftersom den enda information som fanns i övrigt var den som klagomålet innehöll.
- 135 Förstainstansrätten påpekar vidare att både beräkningen av exportpriset för de exportörer som inte har samarbetat i utredningen och beräkningen av den enda dumpningsmarginalen på grundval av tillgängliga uppgifter innebär en bedömning av komplicerade ekonomiska omständigheter. Den rättsliga kontrollen av en sådan bedömning måste begränsas till att undersöka om förfarandereglerna har iakttagits, om de omständigheter som legat till grund för det omtvistade valet är korrekt fastställda, att det inte gjorts en uppenbart oriktig bedömning av dessa omständigheter och att det inte föreligger maktmissbruk (se dom i det ovan nämnda målet *Nachi Fujikoshi mot rådet*, punkt 21, och i det ovan nämnda målet *Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen*, punkt 63).

- 136 Det framgår i detta avseende av den preliminära förordningen (se punkt 23 i övervägandena) och av den omtvistade förordningen (se punkt 17 i övervägandena) att de uppgifter som lämnats av sökanden inte avsåg den totala exporten från Kina av den ifrågasvarande produkten, det vill säga fotoalbum inbundna som böcker med KN-nummer 4820 50 00. För att beräkna den del av exporten som var att hänföra till de exportörer som inte hade lämnat uppgifter, grundade sig gemenskapsinstitutionerna, i enlighet med artikel 7.7 b i grundförordningen om antidumpning, på statistik från Eurostat rörande de produkter som importerats under KN-nummer 4820 50 00, vilket omfattar alla typer av fotoalbum, liksom på den exakta volym av fotoalbum som exporterats av sökanden till gemenskapen. De uppskattade att 50 procent av återstoden under detta KN-nummer bestod av fotoalbum inbundna som böcker. Gemenskapsinstitutionerna grundade denna uppskattning på den omständigheten att sedan år 1989 hade åtminstone tre tillverkare av fotoalbum i Hongkong flyttat sin tillverkning till Folkrepubliken Kina och att sökanden uppenbarligen var den störste exportören av denna produkt till gemenskapen. Det framgår av akten att sökandens export utgjorde 62 procent av den totala exporten av den ifrågasvarande produkten och de övriga exportörernas export 38 procent.
- 137 Sökanden har gjort gällande att denna beräkning endast är en enkel uppskattning, att statistiken från Eurostat också omfattar olika typer av album som inte ingår i utredningen och att 62 procent av den totala exporten som har hänförts till sökanden, som är en siffra som är mycket lägre än den verkliga siffran, under alla omständigheter är tillräcklig för att anse sökanden vara representativ.
- 138 Detta argument kan inte godtas. Förstainstansrätten noterar för det första att sökanden har begränsat sig till att ifrågasätta den beräkning som utförts av gemenskapsinstitutionerna utan att lämna något som helst bevis som skulle göra det möjligt att fastställa att den är oriktig. Under alla omständigheter har gemenskapsinstitutionerna grundat sig på den information som var tillgänglig och det är just för att utesluta de typer av album som inte ingick i utredningen som institutionerna ansåg att endast 50 procent av återstoden av exporten bestod av fotoalbum inbundna som böcker. Vad beträffar sökandens exports representativitet utgjorde de 38 procent av exporten som hänfördes till andra exportörer en mycket stor

del av den totala exporten och krävde en separat beräkning av exportpris och dumpningsmarginal, eftersom syftet med grundförordningen om antidumping är att skydda gemenskapen mot dumpad import. Att anse sökandens export som representativ för all kinesisk export skulle innebära, som rådet har understrukit, att de andra kinesiska exportörerna belönades för att inte ha samarbetat.

- 139 Vad beträffar beräkningsmetoden avseende exportpriset för de tillverkare som inte samarbetat i utredningen erinrar förstainstansrätten om att det framgår av punkt 19—21 i den omtvistade förordningen att gemenskapsinstitutionerna har beaktat de undergrupper av fotoalbum som sökanden har sålt och att gemenskapsinstitutionerna grundat sig på de lägsta priserna som sökanden sålde albumen för inom varje undergrupp inom vilken försäljningen ansågs vara representativ.
- 140 I detta hänseende anser förstainstansrätten att institutionerna inte kan klandras för att ha grundat sig på de lägsta av sökandens priser, eftersom varje annan lösning skulle ha inneburit att exportörer uppmuntras att inte samarbeta. Förstainstansrätten noterar dessutom att beräkningsmetoden beskrivs på ett tydligt sätt i den omtvistade förordningen. Det finns inget som tyder på att denna beräkning är oriktig.
- 141 Av detta följer att institutionerna inte har gjort någon uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna, varken vid beräkningen av priserna och andelen av exporten från de tillverkare som inte samarbetat eller genom att fastställa en enda dumpningsmarginal.
- 142 Av detta följer att den tredje grunden skall ogillas.
- 143 Det följer av allt som anförts ovan att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- ¹⁴⁴ Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden är tappande part och rådet har yrkat att sökanden skall förpliktas ersätta rättegångskostnaderna, skall sökanden, förutom sina egna rättegångskostnader, bära de kostnader som rådet har förorsakats. Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Kommissionen skall därför bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall bära sina egna samt rådets rättegångskostnader.**
- 3) **Kommissionen skall bära sina rättegångskostnader.**

Lenaerts

García-Valdecasas

Lindh

Azizi

Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 september 1996.

H. Jung

Justitiesekreterare

K. Lenaerts

Ordförande